

Arrest

nr. 41 077 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Mikushnicë, gemeente Skenderaj, en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Uw vader zou van etnisch Albanese origine zijn en uw moeder, die in 1987 gestorven is, zou een Romazigeunerin zijn. Uzelf zou in het Albanees opgevoed zijn en u zou het Romani niet machtig zijn. U zou ook nooit geleefd hebben volgens Roma gebruiken of tradities.

Ongeveer twintig jaar geleden zou uw vader peter geworden zijn van X, de zoon van zijn Servische vriend, X. U zou Marko en diens zoon één keer bij u thuis hebben gezien omstreeks 1995 of 1996.

In maart 1999 zou u omwille van het etnisch geweld met uw familie naar Macedonië zijn gevlucht. Vervolgens zouden jullie naar Duitsland zijn uitgeweken, waar jullie tot 30 juni 2000 zouden hebben verbleven.

Na uw terugkeer uit Kosovo zou u in de woning van een oom in Vushtrri zijn ingetrokken.

Sinds uw terugkeer naar Kosovo zouden onbekenden met stenen gegooid hebben naar jullie woning en ze zouden geroepen hebben dat jullie spionnen waren. Volgens u zouden jullie geïdентificeerd worden door andere etnische Albanezen omwille van de etnische origine van uw moeder en het feit dat uw vader indertijd een Servisch petekind had. Bovendien zou uw neef, Ismet Ferizi, tot een intellectuele Albanese groepering hebben behoord. De andere leden zouden door de Serviërs vermoord zijn en hij zou de enige overlevende zijn. Omwille hiervan zou men hem als een spion van de Serviërs hebben beschouwd.

Tijdens de rellen van maart 2004 zouden onbekenden stenen gegooid hebben door het raam van uw woning. Er zouden ook gebouwen in brand gestoken zijn in de stad. Omdat u bang was, zou u tijdelijk ondergedoken zijn bij een oom. U zou pas twee of drie maanden na het einde van de rellen een klacht hebben ingediend. Naar aanleiding van uw klacht zou de politie gedurende enkele maanden in de buurt van uw woning hebben gepatrouilleerd.

In 2005 en 2006 zou u nog twee keer een klacht hebben ingediend n.a.v. gelijkaardige feiten. De politie zou beloofd hebben om een onderzoek te voeren, maar ze zou ook gezegd hebben dat ze niet iedereen persoonlijk kon beschermen.

U zou ook lijden aan een depressie. Hiervoor zou u sinds 2001 in Kosovo behandeld zijn.

Omdat de problemen bleven duren, zou u in 2009 beslist hebben om Kosovo te verlaten.

U hebt in België asiel aangevraagd op 14 maart 2009. Uw echtgenote kwam u enkele maanden later vervoegen. Zij diende een asielaanvraag in op 9 juni 2009.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet eensluidend zijn.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u altijd in de stad Vushtrri heeft gewoond (gehoor CGVS p. 2). Daarop verklaarde u dat u sinds het einde van de oorlog problemen had in uw dorp.

Geconfronteerd met het feit dat u plots sprak van problemen in uw dorp terwijl u altijd beweerde in de stad Vushtrri te hebben gewoond, antwoordde u dat u tot de zomer van 2000 in het dorp Mikushnicë in de gemeente Skenderaj had gewoond en dat u misschien de vraag over uw woonplaats niet had begrepen (gehoor CGVS p. 6). U beweerde vervolgens dat u in de zomer van 2000 verhuisde naar Vushtrri omdat de inwoners van Mikushnicë u bleven aanvallen en beledigen.

Daarop verklaarde u dat u in maart 1999 met uw gezin naar Macedonië vluchtte en vandaar naar Duitsland werd gebracht.

In juni 2000 zou u vanuit Duitsland rechtstreeks naar Vushtrri gegaan zijn.

U gaf toe dat u dus na de oorlog niet door de bewoners uit Mikushnicë verjaagd werd (gehoor CGVS p. 7).

Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Bovendien waren uw verklaringen over uw problemen na uw terugkeer uit Duitsland uiterst vaag en tegenstrijdig, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u aangehaalde vrees.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u na uw terugkeer in 2000 regelmatig fysiek aangevallen werd (gehoor CGVS p. 7).

Toen u gevraagd werd om specifiekere informatie te geven, wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat u met aanvallen bedoelde dat er stenen naar uw woning werden gegooid door onbekenden die riepen dat u een spion was. Dergelijke feiten zouden zich in de loop van de jaren slechts vier of vijf keer hebben voorgedaan (gehoor CGVS p. 7 en 8). Men zou in 2000 en in maart 2004 met stenen naar uw woning hebben gegooid. In welk jaar deze feiten zich voor de derde en de vierde keer zouden herhaald hebben wist u echter niet te vertellen (gehoor CGVS p. 10). U zou in 2005 of 2006 voor de laatste keer een klacht hebben ingediend bij de autoriteiten maar u kon niet preciseren wanneer (gehoor CGVS p. 10).

Hoewel u zeer bezorgd was over uw eigen veiligheid, zou u nooit gaan informeren zijn naar de stand van zaken van het onderzoek in uw dossier, hetgeen weinig aannemelijk is. Nochtans zou de politie wel expliciet gezegd hebben dat ze een onderzoek ging instellen (gehoor CGVS p. 10).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk problemen te kennen omwille van het feit dat uw moeder een Roma-zigeunerin zou zijn geweest en uw vader een Servisch petekind zou hebben gehad.

Vooreerst is uw moeder reeds overleden in 1987 en werd u sinds uw kindertijd opgevoed als etnische Albanees. Uw moeder zou nooit Romani met jullie gesproken hebben en jullie zouden nooit geleefd hebben volgens Roma-gebruiken en -tradities. Buiten het occasioneel luisteren naar Roma-muziek, zou u geen enkele voeling hebben met de Roma-cultuur. Gevraagd naar uw etnische origine, antwoordde u bovendien etnische Albanees te zijn (gehoor CGVS p. 2).

Daarnaast zou uw vader sinds het begin van de oorlog geen contact meer hebben gehad met zijn Servisch petekind, Tomislav Jašić, of diens familie. Uzelf zou hen slechts één keer gezien hebben in 1995 of 1996. U zou niet met zekerheid kunnen zeggen of de familie nog in Kosovo verblijft. Over de moeder van Tomislav zou u geen enkele informatie hebben, u kon niet eens zeggen hoe ze heet (gehoor CGVS p. 5). Over uw neef, die als spion zou beschouwd worden omdat hij lid was geweest van een intellectuele groep, wist u evenmin iets te vertellen. U wist enkel dat het een naamloze groep leraars was en u wist niet wie de leider was. Bovendien zou uw neef nog steeds in Kosovo, meerbepaald in Prishtinë, verblijven en zou hij geen problemen hebben (gehoor CGVS p. 11). U weet ook niet of uw vader, broers en zussen, die nog steeds in Kosovo verblijven (gehoor CGVS p. 2), problemen hebben. Ze zouden u enkel gemeld hebben dat ze het goed stellen in Kosovo (gehoor CGVS p. 12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen omwille van uw beweerde etnische origine, het Servische petekind van uw oom en het lidmaatschap van uw neef bij een intellectuele groepering.

Ten slotte haalde u aan dat u aan een depressie lijdt die veroorzaakt zou zijn door uw problemen in Kosovo. Uw psychische toestand zou tussen 2001 en 2007 zeer slecht geweest zijn en dat zou ook de verklaring zijn waarom u zo lang gewacht heeft om naar België te komen.

Nochtans kon u in 2003 wel naar Slovenië reizen om er gedurende enkele maanden te werken (gehoor CGVS p. 4 en 11).

Uit de door u neergelegde medische attesten, afgeleverd door het universitaire ziekenhuis van Prishtinë, blijkt enkel dat u werd behandeld voor een depressie.

In België zou de centrumarts u medicatie voorschrijven en u zou drie keer op consultatie geweest zijn bij een psycholoog in Luik. U kende de naam van deze psycholoog niet en u legde tijdens het gehoor ook geen enkele documentatie neer over uw behandeling in België (afsprakenkaartje met gegevens psycholoog, attest van arts of psycholoog,...), wat getuigt van weinig interesse in de door uzelf aangehaalde asielmotieven.

In de loop van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u ten gevolge van uw depressie bijna niets meer kunt onthouden (gehoor CGVS p. 10). U legde echter geen enkel attest neer waaruit blijkt dat u omwille van uw mentale of psychische gemoedstoestand bepaalde vragen niet/of niet correct zou kunnen beantwoorden, zoals u beweerde (gehoor CGVS p. 10).

Gezien reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen, blijkt verder dan ook niet dat de door u aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit en het feit dat uw broer in Duitsland een verblijfstitel heeft, hetgeen niet betwist wordt.”

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2009 een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker laat gelden dat alhoewel de Commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn afkomst, hij er geen rekening mee houdt. Hij beweert dat “het nu éénmaal cultureel gebonden is dat indien een gezin een stempel meedraagt, bijvoorbeeld zoon van Roma of contact met Serviërs, deze niet meer kan uitwissen”.

Verzoeker vervolgt dat “hij zich inderdaad niet alle data in detail kan herinneren maar wel deze van de grote aanvallen, welke een grote impact hebben gehad op zijn leven”.

Dat hij niet geïnformeerd heeft naar de stand van zaken bij de politie naar aanleiding van zijn klacht, verklaart hij door het feit dat hij geen bewijs van zijn klacht ontvangen heeft.

Hij wijst er op dat *“de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid”* en verwijst daaromtrent naar verschillende paragrafen van het UNHCR Handboek.

Verder haalt verzoeker “ambtsberichten van juni 2009” aan die stellen dat de bewegingsvrijheid van etnische minderheden nog steeds zorgelijk te noemen is, en gerechtelijk apparaat in Kosovo nog met problemen kampt.

Vervolgens stelt verzoeker dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om een vluchtelingenstatus te weigeren en dat de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel verdient als zijn vluchtverhaal geloofwaardig is; hij verwijst hierbij naar het UNHCR Handboek en naar rechtspraak van de Raad.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde wezenlijke verschillen wat betreft zijn problemen die hij eerst situeerde in het dorp Mikusnicé en nadien in de stad Vushtri na zijn terugkeer uit Duitsland in 2000, genoegzaam kunnen uitleggen.

Inderdaad is de plaats in een land waar een persoon beweert vervolgd te zijn geworden, een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van de vrees. De Commissaris-generaal besloot terecht dat een tegenstrijdigheid daaromtrent de algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

Van een asielzoeker mag inderdaad verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd, kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

Verzoekers uitleg dat *“hij niet alle data in detail kan herinneren maar wel deze van grote aanvallen welke een grote impact gehad hebben op zijn leven”*, wordt in casu niet aangenomen.

Zo leest de Raad in het verhoorverslag van 14 oktober 2009 (p. 8,9) dat, ofschoon verzoeker verklaarde dat de ergste aanval in 2004 was tijdens de rellen, hij echter niet meer weet wanneer hij klacht heeft neergelegd of hoelang de rellen geduurd hebben (p. 9).

De in de aangevochten beslissing weerhouden tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Gelet op deze tegenstrijdigheden, wordt verzoekers relaas niet voor waar aangenomen.

De vaststelling dat verzoeker zich niet meer is gaan informeren naar de stand van zaken van het onderzoek in zijn dossier, keert zich ook tegen verzoeker. Diens uitleg dat hij geen bewijs van zijn klachten heeft meegekregen, is geen verschoning voor zijn blijk van desinteresse.

Dat verzoekers problemen voortkomen uit "een stempel" die zijn gezin met zich meedraagt, door de zoon te zijn van een Roma of dat zijn vader een Servisch petekind heeft, is louter een blote bewering. Hij laat na dit te staven met enig bewijs, een verwijzing naar een algemeen ambtsbericht over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Betreffende verzoekers opmerking dat "de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid", onderstreept de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Aangaande verzoekers verwijzing naar het UNHCR handboek betreffende het voordeel van de twijfel, merkt de Raad op dat dit voordeel pas geldt als aan een andere voorwaarde is voldaan, namelijk als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204; RvV 18 september 2009, nr. 31.764).

Gezien in het geval van verzoeker de geloofwaardigheid ontbreekt, wel integendeel zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, kon het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

Opgemerkt wordt verder dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de motieven in de beslissing van de Commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Er is dus geen schending van voormeld artikel.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2009 ook een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij haalt rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit hij afleidt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie in een land bedreigend is voor de gehele bevolking ervan om te besluiten tot een mogelijke schending. Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn voorgaande uiteenzetting (zie sub. 2.1.).

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Derhalve kan ook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Wat betreft de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat verzoeker echter **niet** aantoont dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking. Hij voert immers geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is bijgevolg niet geschonden.

Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, herhaalt de Raad dat de Commissaris-generaal afdoende gemotiveerd heeft en verwijst naar de uiteenzetting hieromtrent sub 2.2.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE